

เสน่ห์
รัก
หมอน
ทวดาหญิง

หมิ่นยา 明药 เขียน
เส้าหลิกเปิดย่าง แปล

คำนำ

ตั้งแต่ย้ายออกมาอยู่จวนจี่วันจู่ของตนเอง คนจากบ้านเดิมของ
เซวียเหมยก็หาเรื่องนางได้ยากกว่าเดิม ยิ่งเซวียอวีถ่านแพ้ยตนเองไปแล้ว
เซวียเหมย พี่ใหญ่ และน้องห้าจึงได้ใช้ชีวิตอย่างสงบเสียที

กระนั้นเพราะความโดดเด่นในเรื่องการแพทย์ เซวียเหมยจึงถูก
คนในวังเรียกตัวไปพบมิได้ขาด บางครายังส่งคนไข่มารักษาตัวถึงในจวน
นางมีศิษย์สกุหลหลุคอยถ่ายทอดวิชาแพทย์และการทำยา แต่ปัญหา
ก็มาเยือนนางอยู่ดี เมื่อฮ่องเต้ก่อคลื่นลมให้บรรดาองค์ชายแย่งชิงอำนาจกัน
เซวียเหมยเองก็ต้องเผชิญหน้ากับความรักกับชายโบราณแท้ๆ อย่าง
เซียวจิ้งเจิง ผู้จะไม่ยอมใญ่อ่อนร่วมหอกับนางตราบที่ยังไม่แต่งงาน
เซวียเหมยจะรับมือกับทุกเรื่องราวนี้อย่างไร ไปร่วมติดตามกันต่อได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"หลายวันมานี้จวนจวินรู้สึกดกนักหรือ"

"จวนจวินจูของหม่อมฉันคึกคักทุกวันเพคะ" เซวียเหมยตอบ

เซียวจิ้งเจิงคิด นี่เจ้ายังทำท่าชอบใจด้วยหรือ

เขานั่นหลังทำท่าจะกลับจวนรู่ยอ่อง เซวียเหมยก็คว้ามือเขามาจับไว้
ก้มศีรษะแล้วจุ่มพิตลงไปทีหลังมือเขาที่หนึ่ง

เซียวจิ้งเจิง "..."

เขาซ่านซาไปทั่วทั้งสรรพางค์กาย อารมณ์โมโหหายไปอย่างไร่องรอย
ตัวซาไปครึ่งร่างพลางนึกในใจวนไปวนมา เจ้าสตรีที่ชอบลวนลามผู้นี้...
ช่างมันเถอะ

แนะนำตัวละคร

- * เซวียเหมย   อดีตแพทย์ทหารอากาศ วิทยุยานทะเลลึกลับมาเป็น
คุณหนูใหญ่แห่งจวนหย่งหนิงไหว มีห้วงมิติและ
เครื่องแสดงผลส่วนบุคคลติดตัวมาด้วย เป็น
ทาสแมวตัวจริง
- * เซียวจิ้งเจิง   ซินอ่องที่เป็นลูกหลงของฮ้องเต๋อซ่งคังก่อน มีชื่อเสียง
เลื่องลือจนถูกขนานนามว่า 'เทพสงคราม' มัก
ประจำการอยู่ที่ชายแดน
- * เซวียฉือ   คุณชายใหญ่จวนหย่งหนิงไหว พี่ชายแท้ๆ ของ
เซวียเหมย ตอนอายุสิบหกเกิดเหตุร้ายทำให้
ขาขาดไปข้างหนึ่ง เป็นคนเก็บตัวไม่ออกไปไหน
เป็นสหายกับเซียวหมิงอวี่
- * ซีไทเฮา   มารดาของเซียวจิ้งเจิง รักโอรสของตนมาก
เป็นคนควบคุมตำหนักใน
- * ถานไถก๊วยเฟย   มารดาขององค์หญิงเป่าซิงกับอวี่อ่อง มอง
สกุลถานไถมาเป็นอันดับหนึ่ง ค่อนข้างชอบ
เซวียเหมย

373

พมกัณนังนงเก้ออีกดรั้

เซวียเหมยและเซียวจั้งเจิงกำลังเตรียมจะลงเขา ตอนนี้องพวกเขา
ก็รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ

"ซีเออร์เล้า" เซวียเหมยถามเซียวจั้งเจิง "เจ้าเด็กเหลือขอสองคนนั้นไป
วนเวียนอยู่กับคุณหนูสกุลเขา แล้วซีเออร์ไม่ได้อยู่กับพวกเขาหรือ"

เซียวจั้งเจิงคิด ข้าจะไปรู้ได้อย่างไร

เซวียเหมยก็จนปัญญาเช่นกัน พวกเขาเดินไปเดินมา กลับทำเซวียซี
หายไปแล้ว

นางพูดกับเซียวจั้งเจิง "ต้องยังอยู่ในวัดเออร์เซ็งแน่ ให้เฮ้อฟางไป
ตามหาให้แล้วกัน"

เซียวจั้งเจิงเรียกหาเฮ้อฟาง

เฮ้อฟางปรากฏตัวขึ้นในทันใด และหันร่างกลับไปตามหาเซวียซี
ในวัดเออร์เซ็ง

เซวียเหมือนกับเซียวจิ้งเจิงเดินลงเขากันต่อ แล้วก็พูดกันถึงเรื่องเซียวอวีถาน ไม่รู้ว่าครั้งนี้นางจะได้รับโทษอย่างไรบ้าง

"ก๊วยเฟยและสกุลถานไท่จะต้องทูปนางให้ตายในครั้งเดียวแน่" เซวียเหมยกล่าว "หากปล่อยให้นางพลิกตัวกลับมาได้อีก นั่นหมายความว่าก๊วยเฟยอ่อนแอไร้อำนาจแล้ว"

"เจ้าอยากจะทำนางให้ตายหรือ" เซียวจิ้งเจิงใช้วิธีพูดของนางในการสื่อสาร "ข้าสามารถแอบช่วยให้นางไม่อาจพลิกตัวกลับมาได้อีก"

"นางไม่มีผลอันใดต่อหม่อมฉัน ความแค้นเคืองระหว่างหม่อมฉันกับสกุลเซวียนั้น หม่อมฉันส่งไปจนหมดสิ้นตั้งแต่ที่หม่อมฉันตัดสินใจจะย้ายออกมาแล้ว ตอนนี้องค์เขาก็อยู่ส่วนพวกเขา หม่อมฉันก็อยู่ส่วนหม่อมฉัน หม่อมฉันไม่นับญาติและไม่เคียดแค้นพวกเขาอีกต่อไปแล้ว อีกอย่างเซียวอวีถานก็พยายามจะเกี่ยวดองกับอวีอ๋อง หาใช่ท่านไม่"

ในเมื่อเซียวอวีถานไม่ได้มาตามต่อแยะเซียวจิ้งเจิง นางจะอยู่หรือจะตาย เซวียเหมยก็ไม่สนใจ

อีกอย่างเซวียเหมยคิดว่าเซียวจิ้งเจิงไม่จำเป็นต้องออกหน้ากับเรื่องนี้ "รอดูว่าก๊วยเฟยจะจัดการเช่นไรเถอะเพคะ" นางยิ้มเอ่ย "หม่อมฉันเชื่อในความสามารถของก๊วยเฟย"

พวกเขาทั้งคู่เดินลงเขาไปจนถึงตีนเขา ในที่สุดเฮ่อฟางก็พาเซวียซีตามมา

เซวียซีมีสีหน้าเซินอาย "พี่หญิงใหญ่ ข้า...แล้วท่านป้าสะไภ้รองเล่า" "นางกลับไปกับฮูหยินผู้เฒ่าแล้ว" เซวียเหมยตอบ "เมื่อครู่มีเรื่องนิดหน่อย"

เซวียซีร้อง "อ้อ"

ระหว่างทางกลับจวนเซวียขึ้นรถม้าอีคันหนึ่ง ส่วนเซวียเหมยและ
เซียวจิ้งเจิงนั่งด้วยกัน

เซวียเหมยให้เฮ่อฟางขึ้นมานั่งด้วย แล้วเอ่ยถามเขา "ท่านพบซีเออร์
ที่ใด"

"ที่ลานชมจันทร์หลังเขาวัดเอ๋อร์เซ็งจะมีทางลงไป พื้นที่ด้านล่าง
ค่อนข้างกว้างขวาง เชื่อมไปยังศาลาพักร้อนหลังหนึ่งพอดี ตอนเข้าไปถึง
สระไม้ไผ่กำลังฟังเพลงอยู่ที่นั่นพอดี" เฮ่อฟางกล่าว

เซวียเหมยสงสัย "ผู้ใดบรรเลงเพลงให้นางฟังหรือ"

"หัวหน้าหวั่ง" เฮ่อฟางกล่าว

"ใครนะ"

"หวั่งหงเก้อขอรับ"

เซวียเหมย "..."

เซียวจิ้งเจิงสีหน้าไร้อารมณ์ เขาโบกมือเล็กน้อย แล้วเฮ่อฟางก็ออกจาก
รถม้าไป

เขาหันมามองเซวียเหมย "เขาเคยมอบป้ายหยกให้น้องหญิงเจ้ามาก่อน
มิใช่หรือ"

เฮ่อฟางส่งป้ายหยกคืนไปแล้ว

"เพคะ"

"พวกเขารู้จักกันหรือ" เซียวจิ้งเจิงถาม

"ก็คงจะ...ใช่กระมัง"

เซียวจิ้งเจิงไม่ได้ถามต่อ

รถม้ามาถึงบ้านรอง พอส่งเซวียซีลงจากรถม้าแล้ว นางกลับเดินมาหา
เซวียเหมยแล้วกระซิบถาม "พี่หญิงใหญ่ ข้าขอคุยกับท่านสักหน่อยได้หรือไม่"

เซวียเหมยรู้ว่านางอยากจะอธิบายเหตุการณ์ก่อนหน้า

นางผกหัวและลงจากรถม้าไปด้วย

นางหันไปพูดกับเซียวจิ้งเจิง "ท่านต้องเสด็จกลับไปก่อนนะเพคะ
หม่อมฉันจะกินอาหารเย็นกับอาสะไ้ร๋องแล้วค่อยกลับจวน"

เซียวจิ้งเจิงบังเอิญมีธุระเช่นกัน จึงยอมกลับไปก่อน

อาสะไ้ร๋องกลับจวนหย่งหนิงไหวไปเป็นเพื่อนสูหยินผู้เฒ่า จำชื่อ
อยู่เดือน อารองและเซวียซิงทำธุระอยู่ข้างนอก ส่วนเซวียไหวก็ยังไม่กลับมา
จากวัดเอ๋อร์เจิง

ในจวนไม่มีเจ้าบ้านอยู่ เซวียเหมยกับเซวียซี้จิ้งไปนั่งอยู่ในห้องโถง
เสียเลย ไม่ถือว่าตนเป็นคนนอก

สาวใช้รีบยกชามมาให้

"สูหยินไม่กลับมาด้วยหรือเจ้าคะ" หัวหน้าสาวใช้หุ่ยว่าที่อยู่ข้างกาย
อาสะไ้ร๋องเอ๋ยถาม

หุ่ยว่าแต่งงานแล้ว นางไม่ใช่สาวใช้อีกต่อไป แต่ก็ยังเด็กเกินกว่าจะ
เรียกว่า 'พี่สะใ้' เซวียเหมยและเซวียซี้จิ้งเลือกที่จะเรียกนางด้วยชื่อจริง

"นางไปจวนโหว" เซวียเหมยตอบสั้นๆ แล้วเอ่ยต่อ "เจ้าเข้าไปบอก
พี่สะไ้ร๋องที่ว่าพวกเราอยู่กินอาหารเย็นด้วยแล้วค่อยกลับ"

หุ่ยว่ารับคำ

เซวียซี้ดื่มชาไปพลางเล่าเรื่องที่นางได้พบหวังหงเก่อให้เซวียเหมยฟัง
ที่แรกนางถูกสูหยินผู้เฒ่าดูหมิ่น จึงตามน้องชายของตนออกไป ต่อมา
พวกเขาก็ได้พบคุณหนูสามและคุณหนูห้าสกุลเฉาที่ออกมาสูดอากาศข้างนอก
พอดี

คนสกุลเฉาจะสวดมนต์ในช่วงบ่าย ช่วงเช้าเจ้าอาวาสยังไม่ว่างต้อนรับ

พวกนาง เจ้าอุทัยนึ่งบัลย์อยู่ในห้องปีกข้าง คุณหนูทั้งสองอยู่ว่างเป็นไม่ได้
อยากจะไปสวดสวดคุณหนูนี้

วัดเออร์เซ็งแบ่งออกเป็นสามชั้น ไม่ใช่ชั้นตามความสูงของตัวเรือน
หากแต่เป็นสามอารามที่ตั้งไล่ตามความสูงของภูเขา

ชั้นล่างสุดนั้นศักดิ์สิทธิ์มากที่สุด เป็นที่ประดิษฐานหม่อมหลวงพระพุทธรูป
ทองอร่าม ชั้นที่สองเป็นที่สักการะพระโพธิสัตว์กวนอิม ให้เหล่าสตรีได้มา
อธิษฐานขอบุตร ส่วนชั้นที่สามเป็นที่ประดิษฐานเทพเจ้าภูเขาพร้อมด้วย
โต๊ะเครื่องแป้ง

สิ่งที่เรียกว่า 'โต๊ะเครื่องแป้ง' เป็นของที่มีไว้ให้สตรีใช้เพื่อขอคู่

คุณหนูเจ้าทั้งสองคนอยากขึ้นไปดู แต่ก็เคอะเขิน

คุณชายสองพี่น้องเขวียไหวและเขวียรุ่นล่อมหน้าล่อมหลังพวกนาง
เขวียชิมองความในใจของพี่ชายน้องชายสกุลเขวียออกมาว่าหากมีนางอยู่ด้วย
คงไม่สะดวกใจนัก

ตอนที่พวกเขาเดินขึ้นไป เขวียซีจิงจิงใจลงมาข้างล่างแทน

ด้านข้างวิหารใหญ่มีบันไดทอดยาวขึ้นไป โดยมีหอเล็กๆ ซ่อนอยู่ในนั้น

ณรน้อยกำลังกวาดพื้นอยู่ตรงปากประตู เมื่อเห็นเขวียซีก็เพียง
ประสานมือคารวะทักทาย หาได้ห้ามปรามนางแต่อย่างใด

ที่แห่งนี้เรียกว่าหอพระธรรม

หอพระธรรมในวัดเออร์เซ็งล้วนมีแต่พระคัมภีร์ทั่วไป หลายเล่ม
ได้รับบริจาคมาจากเหล่าตระกูลใหญ่ ผู้ที่มากราบไหว้แสวงบุญจึงสามารถ
เข้าไปชมได้

หากใครถูกใจหยิบพระคัมภีร์ไปสักเล่มก็หมายความว่ามีความที่มีธรรมในใจ
เหนือผู้อื่น อานิสงส์ผลบุญไม่สิ้นสุด

ดังนั้นณรน้อยจึงไม่ได้ห้ามเซวียซีเข้าไป มีหน้าซำยังต้อนรับนางเป็นอย่างดี

เซวียซีคิดจะไปอ่านพระคัมภีร์ฆ่าเวลา รอให้ป่าสะไกรรองสวดภาวนาเสร็จนางค่อยกลับไปทางเดิม

หอพระธรรมมีสองชั้น ชั้นล่างมีชั้นหนังสือทั่วไปวางชิดผนังสามด้าน ที่ด้านข้างมีบันไดแคบๆ ให้เดินขึ้นไปสู่ชั้นสอง

ชั้นสองเป็นการสนทนาธรรม เซวียซีไม่คิดจะเดินขึ้นไป

นางสุม่หีบพระคัมภีร์เล่มหนึ่งขึ้นมาพลิกอ่าน ความรู้ของนางมีน้อย ข้อความในพระคัมภีร์ก็ยากๆ ยื้อๆ นางอ่านอยู่เป็นนานก็ไม่เข้าใจ กระทั่งจิ้งหวะที่เฝายหน้าชั้นกลับได้พบคนผู้หนึ่งยืนอยู่บนบันได กำลังจ้องมาที่นางนิ่งๆ

นางถอยหลังไปก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว จำได้ว่าอีกฝ่ายคือหวังหงเก่อ

มีบุรุษแปลกหน้าอยู่ที่นี้ และนางกับเขาก็น่าจะมีเรื่องเข้าใจผิดกันอยู่ เซวียซีจึงหันหลังวางหนังสือแล้วทำท่าจะกลับออกไป

นางไม่คิดจะทักทายอีกฝ่าย

'ฮูหยินน้อยใจว' หวังหงเก่อกลับเอ่ยปากขึ้น 'ซำก่อน'

เซวียซีเป็นสตรีที่แต่งงานแล้ว นางมีศักดิ์ศรีพอตัว คิดว่าระหว่างตนกับหวังหงเก่อไม่น่าจะต้องกีดกันอะไรอีก และเขาก็รู้อยู่แก่ใจว่านางแต่งงานแล้ว

นางชะงักฝีเท้า

หวังหงเก่อก้าวลงบันไดไม่กี่ขั้น ไม่ได้เข้าไปใกล้นางเลยแม้แต่น้อย 'ข้าอยากจะขอภัยฮูหยินน้อยที่ครั้งหนึ่งข้าเคยเขียนบทกลอนขี้ตื้นหม่อมต่ำตั่นโหว่ หุนหันพลันแล่นไปอย่างสิ้นคิด ขอฮูหยินน้อยโปรดอย่าถือสา'

เซวียซีเอ่ย 'เรื่องมันผ่านไปแล้ว ได้ทำหวังไม่ต้องเก็บมาใส่ใจหรอก
เจ้าคะ อีกอย่างท่านก็ไม่ได้กล่าวถึงชื่อแซ่ข้าด้วย'

นางก้มหน้าลงไม่สบตาเขา

หวังหงเกอจ้องมองนางไม่วางตา ความรู้สึกของเขาท่วมท้นอยู่ในใจ
แต่ไม่อาจเอื้อนเอ่ยได้แม้สักคำ

เขายังเก็บต่างหูคู่ นั้นของนางไว้

และยังเก็บป้ายหยกอันนั้นไว้เช่นกัน

เขาอยากถามกันว่าในเมื่อรู้ตัวตนของเขาตั้งแต่อ่อนแต่งานแล้ว
ไยจึงไม่อธิบายเรื่องเข้าใจผิดให้ชัดเจนไปเสีย

ทว่าเขาไม่มีสิทธิ์จะถามเช่นนั้น

เขาเป็นคนทำลายวาทสนะระหว่างเขาและนางก่อนเอง

เซวียซีออกจากหอพระธรรมไป นางบอกไม่ถูกว่าในใจรู้สึกเช่นไร
เพราะสายตาที่หวังหงเกอมองนางดูแน่วแน่แต่ก็แฝงไว้ด้วยความเจ็บปวด
ถึงเพียงนั้น

นางค่อยๆ เดินไปยังศาลาพักร้อนหลังนั้น

นางเดินมาถึงที่น้อย่างมึนงง ลืมไปแล้วว่าตนเดินมาได้อย่างไร

หวังหงเกอก็ตามมาด้วยเหตุใดไม่อาจทราบได้ เขากอดฉินไว้คนหนึ่ง
เอ่ยกับนางว่า 'อย่ากลัวเลย ข้าแค่อยากบรรเลงเพลงให้เจ้าฟัง'

เขาขวางทางเซวียซีไว้

หากนางเดินผ่านเขาไป เขาอาจจะเกี่ยวเอาเครื่องประดับของนางไป
เหมือนเช่นครั้งก่อนก็เป็นได้

เซวียซีจึงถอยหลังไป พยายามอยู่ห่างจากเขาให้ได้มากที่สุด ในใจ
กังวลลุ่มร้อนพลางคิดว่าจะปลื้มตัวออกมาอย่างไร

...หากเขาปรึกษาว่าข้าแอบพบเขา แล้วแต่งบทกลอนป่าวประกาศ
ให้ทั้งได้หลักฐานจะทำเช่นไรดีละ เขียวซีร้อนใจจนแทบคลั่งไปครู่หนึ่ง
หวังหึงเกือบรลงคนตรีไฉนงก็ฟังไม่เข้าใจ ฝ่ามือเห้งออกชู่ไปหมด

ดอญ

374

เซวียอ้วก้านวันโกมจนจนชีวิตตน

"พี่หญิงใหญ่ เขาจะให้ร้ายข้าหรือไม่" เซวียซีถามเซวียเหมย
เซวียเหมยไม่รู้เช่นกัน

นางก็อยากส่งคนไปตักเตือนหวังหึงเก้อสักหน่อย ทว่าเขามีนิสัย
ประหลาด หากบุ่มบ่ามไปหยามหมิ่นเขา วาจาเขาก็จะยิ่งเลวร้ายขึ้นไปอีก
บทกลอนของเขาก็อาจแพร่หลายไปอย่างว่องไว

"ไม่ต้องกังวล เจ้าไม่ได้ทำให้เขาขุ่นเคืองเลยนี่" เซวียเหมยกล่าว
"เขาไม่ได้จะมาขอภัยเจ้าหรอกหรือ ในเมื่อขอภัยแล้วก็ไม่มีเหตุผลให้มา
ก่นด่ากันอีกกระมัง"

เซวียซีได้ยินแล้วก็เบาใจไปหลายส่วน

นางเอ่ยถามเซวียเหมยขึ้นอีก "ป้าสะไภ้รองไปทำอะไรที่จวนโหว
หรือเจ้าคะ"

เซวียซีเองก็ไม่ได้กลับบ้านเดิมของนางมานานแล้ว

ไม่ว่าจะเป็นความเฉยเมยของบิดา ความหน้าซื่อใจคดของสุหิณสาม ความละโมภเห็นแก่ตัวของเชวียชิน ตลอดจนความโง่เขลาของเชวียเหียน น้องชายร่วมอุทร เชวียชีล้วนรู้อยู่แก่ใจ หลังได้ใช้ชีวิตอย่างดีในสกุลโจวจนคุ้นชินนางก็กลายเป็นคนเกียจคร้าน

เกียจคร้านเกินกว่าจะทนต่อความทุกข์เหล่านั้นได้

ป้าสะไกรรองมักจะรับนางมายังจวนรองเสนาบดี และนางก็แทบจะนับว่าบ้านรองเป็นบ้านเดิมของตนเองไปแล้ว

เชวียชีไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าเงินจำนวนเล็กน้อยที่นางมีในตอนนั้นจะสามารถแลกเปลี่ยนเป็นการให้เกราะกำบังอย่างสุดกำลังของบ้านรองได้ นางรู้สึกละอายใจเล็กน้อย เพราะอย่างไรเสียความสามารถของนางในตอนนั้นก็น้อยนิด ไม่ได้ช่วยบ้านรองทำการใหญ่อันใดเลย

แต่พื้หญิงใหญ่ต่างหากที่เก่งกาจยิ่งแล้ว ความรุ่งโรจน์ของบ้านรองก็ได้มาเพราะพื้หญิงใหญ่ทั้งนั้น

หากเก่งกาจเช่นพื้หญิงใหญ่ได้ก็คงดี

เชวียชีชื่นชมยกย่องเชวียเหมยเป็นอย่างมากยิ่ง ความมั่นใจอันใดนางก็เต็มใจจะเล่าให้เชวียเหมยฟังทั้งนั้น

"เชวียอวีถานถูกจับตัว" เชวียเหมยกล่าว

เชวียชีตกใจ "อะไรนะ!"

เชวียเหมยเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นที่วัดเอ๋อร์เซิงให้เชวียชีฟังอย่างครบถ้วน รวมถึงในส่วนที่แม้แต่เชวียอวีถานก็ไม่รู้นั้นด้วย

ฟังจบเชวียชีก็เบิกตาอ้าปากค้าง

นางคิดไม่ถึงว่าเชวียอวีถานจะอาจหาญเช่นนั้น ถึงขั้นกล้ารวมหัวกับเลี้ยวเงินรังแกหยามเกียรติกวีอ้อง

"นางจะตายหรือไม่" เซวียซีถาม

เซวียซีตอบ "อาจจะ...ก็เยเพยคงไม่ปล่อยนางไป"

เซวียซีทอดถอนใจเอ่ย "ท่านย่าและท่านลุงจะต้องเสียใจเป็นแน่ ท่านยารักนางยิ่งกว่าใครๆ" พุดไปแล้วนางก็พลันนึกขึ้นได้ว่าหากเซวียซีอู่ถาน ถูกบั่นคอจริงๆ ท่านยาก็คงทนไม่ไหว ตรอมใจตายไปตามกัน เช่นนั้น ระยะเวลาไว้ทุกข์ของพีหึงใหญ่ต้องยืดไปอีกหรือ

ระยะเวลาไว้ทุกข์ของป้าสะไห้ใหญ่เพิ่งผ่านไปได้เพียงหนึ่งปีครึ่งเท่านั้น

เซวียซีหยุดความคิดนี้ทันที

"ก็ใช่ล่ะสิ ท่านยารักนางคนเดียว" เซวียซีแยกแยะกลัวหวัระะ "นาง เอาใจท่านย่าเก่งนักล่ะ"

นี่ก็เป็นความสามารถของเซวียซีอู่ถานเช่นกัน

ทั้งเซวียซีและเจ้าของร่างเดิมไม่มีความสามารถนี้ หากวัดกัน ในจุดนี้ นางฟ่ายแพ้อย่างราบคาบ ไม่อาจเอาชนะเซวียซีอู่ถานได้เลย

"พีหึงใหญ่ ท่านอย่าเศร้าไปเลย ท่านย่าไม่รู้จักท่านดีพอ หากท่าน ได้คอยอยู่ข้างกายท่านย่า ท่านย่าก็ต้องรักท่านเช่นกัน" เซวียซีกล่าว

เซวียซีหวัระะไปพลางผกหวั ไม่ได้เอ่ยคิดคำนแต่อย่างใด

จะรักหรือไม่...นางก็ไม่ได้สนใจอยู่แล้ว

เซวียซีกินอาหารเย็นที่บ้านรองก่อนจะกลับไปจวนสกุลโจว โจวถึงถามนางว่าวันนี้ไปเที่ยวมาเป็นอย่างไรบ้าง นางก็เล่าทุกอย่างให้เขาฟัง ตั้งแต่ต้นจนจบ รวมถึงเรื่องของเซวียซีอู่ถานด้วย ขณะเล่านั้นก็ชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพุดต่อ "วันนี้ข้า...ข้าได้พบกับใต้เท้าหวังด้วย..."

"ใต้เท้าหวังคนใด" โจวถึงถาม

"หวังหึงเก๋อ"

โจวถึงจำได้ว่าหวังหึงเก๋อเคยมาดื่มสุราเมามายของพวกเขามาก่อนหน้านี้ฝ่ายก็เคยเขียนบทกลอนคำทอชวนชู้ด้วย

เขารีบถาม "เขารังแกเจ้าหรือ"

"ไม่เจ้าคะ คุยกันเพียงไม่กี่ประโยค ตอนนั้นเขาพกฉินมาด้วยคันหนึ่ง บอกว่าจะบรรเลงให้ข้าฟัง" เซวียชู้ตอบ

โจวถึงไม่เข้าใจ "เพื่ออันใด"

"ข้าก็ไม่แน่ใจ" เซวียชู้กล่าว "ไม่รู้ว่าเขาจะเขียนบทกลอนคำทอข้าอีกหรือไม่"

โจวถึงโอบไหล่นาง "ไม่หรอก เจ้าอย่าได้กลัวไป"

เซวียชู้อดโจวถึงและแนบศีรษะเข้าก็บอกเขา "ขอแค่ท่านเชื่อใจข้า ข้าก็ไม่กลัวแล้ว"

โจวถึงจุ่มพิตเรียมของนางเบาๆ "ข้าไม่ได้ขลาดเขลาเพียงนั้น"

เมื่อได้ยินดังนั้นเซวียชู้ก็ปล่อยวางหัวใจอันหนักอึ้งลง

โจวถึงไม่สนใจเรื่องนี้จริงๆ ไม่ใช่ว่าเขาคิดว่าภรรยาตนเองไม่มามีความหวังหึงเก๋อดูจะไม่ชอบคนเช่นนั้น ถึงขั้นเคยเขียนบทกลอนคำทอนางมาก่อน ดังนั้นเขาจึงไม่จำเป็นต้องกังวลใจ

คนอัจฉริยะเช่นหวังหึงเก๋อบางครั้งก็ทำตัวพิลึกพิลั่น ไม่มีใครเข้าใจเจตนาที่แท้จริงของเขาได้

จู่ๆ เขาก็ตัดสินใจให้ซีเออร์ฟัง โจวถึงพิจารณาแล้วก็คิดว่าคงเป็นพฤติกรรมของพวกอัจฉริยะที่ทำการออกมาเพราะไม่รู้จะทำอย่างไรเวลาหัวเสีย

เซวียชู้ไม่เหลือเรื่องให้กังวลอีกต่อไป จึงเริ่มหันมาสนใจเรื่องของเซวียอู่ถ่าน...

เซวียอวีถานเข้าคุกไปแล้ว

อวีอ่องตกใจไม่น้อย และยังโกรธจนเลือดขึ้นหน้า

ในระหว่างการสอบสวนที่ศาลยุติธรรม ตอนแรกเลี้ยวเงินกัดฟันยืนยันว่าเขาไปที่วัดเออร์เซิงเพื่อให้พระขอพรเท่านั้น ที่พาผู้คุ้มกันมาด้วยก็เพียงเพื่อคุ้มกันตนเอง มิได้จะสังหารอวีอ่องแต่อย่างใด

เซียวจิ้งเจิงจึงให้เฮ้อฟางส่งผู้คุ้มกันทั้งห้าคนที่จับตัวได้ก่อนหน้าไปยังศาลยุติธรรม

ผู้คุ้มกันรับสารภาพว่าตนได้รับการจ้างวานให้ไปลอบสังหารอวีอ่อง แต่เลี้ยวเงินไปทำอะไรนั้น เหล่าผู้คุ้มกันไม่ได้บอก

เซวียอวีถานจ้างคนมาสังหารอวีอ่อง เรื่องนี้เป็นที่แน่นอนแล้ว

ส่วนเลี้ยวเงินไปทำอะไรกันแน่ ศาลยุติธรรมยังหาข้อสรุปไม่ได้

ถานไถ่กู้ยแพยและสกุลถานไถ่ต้องการให้เซวียอวีถานโดนโทษตาย อีกทั้งไม่ยอมปล่อยเลี้ยวเงินไป เลี้ยวเงินที่เดิมมันคงไม่ไหวติดบัดนี้ก็ตื่นผวาแล้ว จึงหลุดปากบอกความจริงออกมา

"ท่านอ่องทั้งหลายล้วนมีตระกูลฝั่งมารดาของตนเกือบหมด สกุลเลี้ยวในเวลาที่ยากที่จะได้เชิดหน้าชูตาแล้ว ข้าเห็นว่าคุณนุรองเซวียอวีถานเฉลียว ภายภาคหน้านางอาจได้เป็นมารดาของแผ่นดิน ข้าจึงทำข้อตกลงกับนาง ข้าจะช่วยให้นางได้กลายเป็นชายาเอกของอวีอ่อง วันหน้านางก็ต้องหนุนหลังสกุลเลี้ยว ส่วนนางก็จ้างคนมา ไม่ใช่เพื่อลอบสังหารอวีอ่อง แต่เพื่อบังคมดาบให้อวีอ่องต่างหาก ข้าพาคนขึ้นเขาไปก็เพื่อปิดปากพวกเขา คนเหล่านี้รู้บทบาทหน้าที่ของตนเอง และรู้ดีว่าเซวียอวีถานเป็นคนจ้างวานพวกเขา" เลี้ยวเงินกล่าว

คำพูดของเลี้ยวเงินชี้แจงเหตุและผลทั้งหมดได้กระจ่างแจ้ง

หย่องหนึ่งโหวเทียวไปอ้อนวอนขอให้คนช่วย ขอร้องนายท่านรอง
เซวียจิงเซ็ง แล้วก็ไปขอร้องเซวียฉือ ให้พวกเขาช่วยพูดแทนเซวียอวีถาน

"อวีอองก็ปลอดภัยดีมีไ้หรือไร ในเมื่อคนร้ายยังไม่ลงมือ จะใช้ชีวิตนาง
ลักครามีได้เซียวหรือ" หย่องหนึ่งโหวกล่าว

เขายังไปขอร้องเซวียเหมย "เจ้าเข้าวังไปขอพระเมตตาให้ที"

เซวียเหมยไม่ได้เห็นคนตกบ่อน้ำแล้วโยนหินใส่ก็นับว่านางจิตใจ
กว้างขวางแล้ว จะให้ช่วยพูดนั้นคงเป็นไปไม่ได้ เซวียอวีถานเคยร่วมมือกับ
เซวียเฮ้าคิดจะปลิดชีพนางเซียวนะ

นางคงไม่ใจกว้างดูพระโพธิสัตว์หรอก

"ท่านพ่อ หากท่านไม่ตามใจน้องหญิงรองไปเสียทุกเรื่อง คอย
สั่งสอนนางให้รู้จักหนักเบาสูงต่ำ ตอนนี้นางคงไม่มาถึงจุดนี้" เซวียเหมย
ไม่ได้รับปากหย่องหนึ่งโหวไปส่งๆ ทว่าเอ่ยกับเขาอย่างเย็นชา "พวกท่าน
ยกนางขึ้นแท่นสูง แต่กลับไม่อาจประคับประคองให้นางหยุดยั้งได้ จึงทำให้นาง
เดินบนทางเส้นนี้"

หย่องหนึ่งโหวถอยหลังไปครึ่งก้าว ตัวแข็งไปทั้งร่าง

เซวียเหมยเอ่ยอย่างเด็ดขาด "ไม่ต้องมาขอร้องซ้ำอีก ข้าไม่มีทาง
เข้าไปยุ่งด้วยเจ้าคะ"

นางสั่งให้บ่าวรับใช้ปิดประตูใหญ่

หย่องหนึ่งโหวในเวลานี้ทั้งปวดใจและเคียดแค้น

เมื่อรู้ว่าขอร้องใครไม่ได้แล้วจริงๆ เขาจึงกลับจวนไป ลงกลอนประตูไว้
ไม่อยากออกไปให้ชายหน้าใครเขาอีก

คดีนี้ยังไม่ได้รับการตัดสิน แต่เซวียอวีถานกลับขอพบอวีออง

อวี่อ่องไม่ไปหานาง คีนันเซวียอวี่ถานก็ 'ห้วนโทษจนจบชีวิตตนเอง'
ในคุก

นางฆ่าตัวตายหรือถูกฆ่าตายก็ยังไม่อาจบอกชัด
เซวียอวี่เคยคิดว่านางจะมีจุดจบเช่นนี้มาก่อนแล้ว
แปดถึงเก้าในสิบส่วนน่าจะเป็นฝีมือของถานไถก้วยเพยที่ส่งคนมาทำ
ถานไถก้วยเพยยอมให้เซวียอวี่ถานอยู่รอดมาได้นานถึงเพียงนี้ก็ถึง
ถึงขีดสุดแล้ว ตอนนี้นางยังอยากเจออวี่อ่อง ยังอยากพลิกตัวขึ้นมาอีก
ถานไถก้วยเพยจะทนต่อไปได้อย่างไร

ส่วนอวี่อ่องนั้นเพราะเซวียอวี่ถานจะลอบสังหารเขา เขาจึง
ไม่เคลือบแคลงสงสัยที่นางห้วนโทษจนจบชีวิตตนเองเช่นกัน

เรื่องนี้ไร้จุดน่าสงสัย เซวียอวี่ถานตายไปก็สาสมแก่โทษแล้ว
ตามกฎหมายบุตรสาวสายรองที่แสนต่ำต้อยเช่นนางคิดวางแผนลอบสังหาร
ซินอ่องย่อมต้องถูกพิพากษาให้รับทัณฑ์เราะกระดุก* อยู่แล้ว

นางฆ่าตัวตายกลับยิ่งดีต่อตัวนางเสียด้วยซ้ำ

ส่วนเลี้ยวเงินผู้สมรู้ร่วมคิดของนางถูกตัดสินเนรเทศออกจากเมืองหลวง
และฮ่องเต้ก็ได้ทำการถอดบรรดาศักดิ์สกุลเลี้ยวเพื่อเป็นการลงโทษสกุลเลี้ยว
ด้วย

เหตุการณ์นี้ทำให้หย่งหนึ่งโหวหวาดผวา กลัวว่าฮ่องเต้จะพาลมาถอด
บรรดาศักดิ์สกุลเซวียไปด้วย

เขาไม่กล้าร้องขอความเมตตาให้เซวียอวี่ถานอีก

ร่างของเซวียอวี่ถานถูกส่งกลับมา หย่งหนึ่งโหวฝังศพนางไว้อย่างลวกๆ

* ทัณฑ์เราะกระดุก เป็นโทษประหารโหด วิธีการทรมานคือการจับนักโทษซึ่งกับแท่นหรือเสา จากนั้น
นำมีดขนาดเล็กมาแฉะเนื้ออย่างช้าๆ ทีละนิด โดยที่เนื้อยังไม่ขาดออกจากร่างกาย เริ่มจากหน้าอกแล้วไล่ไปเรื่อย
จนถึงศีรษะ นักโทษจะยังคงมีชีวิตอยู่และได้รับความทุกข์ทรมานจนกว่าจะเสียชีวิต

แม้แต่ป้ายหลุมศพก็ไม่ได้ตั้งให้ด้วยซ้ำ ส่วนฮุนยินผู้เฒ่าก็ตกใจจน
ขวัญหนีดีฝ่อไม่แพ้กัน

ฮุนยินผู้เฒ่าที่แรกเริ่มยังตะลึงให้ให้แก่เซวียอวิถาน มาบัดนี้
ก็ก่นด่านางเสียแล้ว

ดอญ

375

ความจำเป็นของชาต

ในตอนแรกการตายของเชรียอวีถานสร้างความสะเทือนใจให้กับ
สกุลเชรียอยู่มาก แต่การถูกริบบรรดาศักดิ์ของสกุลเลี้ยวได้หันเหความสนใจ
ของหยงหนึ่งโหวและฮูหยินผู้เฒ่าไปในทันควัน

การเปลี่ยนแปลงท่าทีของฮูหยินผู้เฒ่าทำให้เชรียเหมยรู้สึก
เหนือความคาดหมายยิ่งนัก ทั้งที่ฮูหยินผู้เฒ่ารักเชรียอวีถานออกปานนั้นแท้ๆ
ผลกลับกลายเป็นว่าอีกฝ่ายห่วงกังวลกับบรรดาศักดิ์ของตระกูลตนเอง เพราะ
เหตุการณ์สกุลเลี้ยวจึงเลิกเสียใจกับการตายของเชรียอวีถานไปโดยสิ้นเชิง
ถึงขั้นไม่เอ่ยถึงนางอีกเลย

เวลานี้เชรียเหมยถึงเพิ่งตระหนักได้ว่าอำนาจมีความสำคัญเพียงใด!

นางมักจะบอกเสมอว่าอำนาจไม่สำคัญ ของอย่างนี้ไม่เจอกับตัว
ย่อมไม่มีวันเข้าใจจริงๆ

เกิดเป็นบุตรสาวสกุลเชรียช่างน่าเวทนาโดยแท้

ต้นเดือนสี่ เมื่อหลานชายคนโตของบ้านรองอายุครบหนึ่งเดือน อาเจ็ด
สองพ่อลูกที่ทำตัวเป็นเทพมังกรเห็นหัวไม่เห็นหาง* ก็กลับมายังเมืองหลวง
อาเจ็ดยังคงหล่อเหลาส่งงามเช่นเดิม โดยมีเซวียหานบุตรสาวตัวน้อย
ของเขาอยู่ข้างกาย

เซวียหานสูงขึ้นไม่น้อย เมื่อเห็นเซวียเหมยก็หลบไปซ่อนตัวอยู่
ข้างหลังบิดาแล้วแอบแลบลิ้นปลิ้นตาใส่

"พี่หญิงใหญ่ ท่านดีใจกว่าใครเลยละสิ" เซวียหานถามเซวียเหมย
"พี่หญิงรองตายแล้ว ท่านเกลียดนางมากใช่หรือไม่เล่า"

นางอาจไปฝึกใช้น้ำเสียงอ่อนหวานนุ่มนวลตอนที่ไปทางใต้กับบิดา
เซวียเหมยเลียนแบบน้ำเสียงของนาง "ใช่แล้ว"

"นางงูพิษ" เซวียหานกล่าว

เซวียเหมย "หากเจ้าเอ่ยวาจาเหลวไหลอีกล่ะก็ นางงูพิษผู้นี้จะดีเจ้าให้
หลาบจำ ข้าเป็นคนพูดจริงทำจริงนะ"

เซวียหาน "..."

ช่วงเกาะ ไม่ลดตัวไปทะเลาะกับนางงูพิษนี้แล้วกัน เลี่ยงนางหน่อย
จะดีกว่า

อาเจ็ดเฝ้าดูสองพี่น้องทะเลาะกันอยู่ตลอด

งานเลี้ยงฉลองครบหนึ่งเดือนของหลายชายคนโตบ้านรองคึกคัก
เป็นอย่างมาก ที่หน้าประตูมีขี้มจัดเลี้ยงตั้งอยู่

ในบรรดาคนที่มาเข้าร่วมงานเลี้ยงมีอยู่คนหนึ่งที่เขาเซวียเหมยสงสัยใคร่รู้
เขาก็คือหวังหงเกือบฉันทิตจ้วงหยวนจากการสอบเคอจิวครั้งแรก
หวังหงเกือบได้รับเชิญให้นั่งด้านใน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าอารองให้ความสำคัญ

* เทพมังกรเห็นหัวไม่เห็นหาง เป็นสำนวน เปรียบถึงคนที่ทำตัวลึกลับ ไม่สามารถตามตัวได้ เดี่ยวโผล่เดี่ยวหาย

กับเขาเป็นอย่างมาก ไม่ละเลยเขาแม้แต่น้อย

"ได้ทำหวัง ข้าคือเจิ้งหยางจวินจู่" เซวียเหมยรีบเข้าไปทักทายเขาก่อน
"ได้ทำหวังก็มาร่วมงานด้วยหรือเจ้าคะ"

"ขอรับ" หวังหงเก๋อตอบ "ได้ยินชื่อเสียงจวินจู่มานาน"

"คงเป็นชื่อเสียงฉาวโฉ่กระมัง"

"มีด้านสว่างก็ย่อมต้องมีด้านมืด ในเมื่อเป็นคนมีชื่อเสียงโด่งดัง
ย่อมต้องมีคำพูดไม่เสนาะหูบ้างเป็นเรื่องธรรมดา จวินจู่ก็คงหาได้เก็บไปใส่ใจ
ไม่" หวังหงเก๋อเอ่ยกลับหัวเราะ

เซวียเหมยก็หัวเราะออกมาเช่นกัน

นางพูดคุยกับหวังหงเก๋ออีกไม่กี่ประโยคก็ได้ยินว่าเซียวหมิงอวี
มาร่วมงานด้วย จึงออกไปต้อนรับเขา

หวังหงเก๋อก็หันไปมองหาร่างคนในฝูงชน

เขาเห็นใจถึง...

ต่อมาหวังหงเก๋อก็ไม่มองไปทางนั้นอีกเลย ทำเพียงก้มหน้ากินดื่มไป

จวินจู่ยังไม่อยู่เมืองหลวงมาหลายวัน ครั้นกลับมาแล้วได้ยินเรื่อง
สกุลเซวียกับสกุลเลียวก็ประหลาดใจเป็นอย่างมาก

เรื่องนี้เป็นที่พูดถึงในฝูงชนอย่างแพร่หลาย ชาวบ้านร้านตลาด
ไม่มีใครไม่พูดถึงเรื่องนี้ เมื่อรู้ว่าร่องเสนาบดีเซวียก็มาจากจวนหย่งหนิงโหว
คนอื่น ๆ จึงพากันถามคำถามลักษณะเดียวกันนี้ขึ้นมา

ฮูหยินรองก็ถูกถามหลายครั้งเช่นกัน

"ฝ่าบาททรงประสงค์จะริบบรรดาศักดิ์สกุลเลียวมานานแล้ว"
เซียวหมิงอวี้ออกกล่าวกับเซวียเหมย "สกุลเลียวอ้างตัวเป็นตระกูลพระมารดา

ของฝ่าบาทที่ไร ฝ่าบาทก็ทรงชยะแขยงจะแย"

"เพราะเหตุใดกัน"

"ฝ่าบาทกับเสด็จพ่อข้าเคยไปมาหาสู่กับสกุลเลี้ยว พวกเขาทั้งสอง เป็นเพียงบุตรบุญธรรมของเลี้ยวฮองเฮา จึงถูกคุณชายสกุลเลี้ยวที่อยู่ ในวัยไล่เลี่ยกันกลั่นแกล้งมาก่อน เลี้ยวฮองเฮาภายนอกทำทีปลอบโยนพวกเขา แต่แท้ที่จริงแล้วกลับถือหางหลานชายตนเอง แม้แต่เสด็จพ่อข้าที่นับเป็น คนพระทัยกว้างก็ยังเคียดแค้นสกุลเลี้ยว ไม่ยอมไปมาหาสู่กับสกุลเลี้ยว มาแต่ไหนแต่ไร นับประสาอะไรกับฝ่าบาท..."

นับประสาอะไรกับฮ่องเต้ที่เป็นคนจิตใจคับแคบเช่นนั้น

ฮ่องเต้คงอยากจะเล่นงานสกุลเลี้ยวมานานแล้ว แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะสกุลเลี้ยวมีสายสัมพันธ์กับเลี้ยวฮองเฮา หากเขาหาเรื่องเดือดร้อนให้ สกุลเลี้ยว หมวก 'คนนอกตัญญู' ก็จะต้องลงบนหัวได้

เลี้ยวเงินรนาที่ตายเอง นี่จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ฮ่องเต้

การลอบสังหารขึ้นอ้างถือเป็นโทษหนัก

"ว่ากันเช่นนี้ก็ถือว่าเลี้ยวเงินทำเรื่องดีอยู่นะเพคะ" เซวียเหมย เอ่ยกลั้วหัวเราะ "ไม่รู้ว่าตอนนั้นเขาถูกเนรเทศไปอยู่ที่ใดแล้ว"

"ดินแดนรกร้างที่อยู่ห่างออกไปหลายพันหลี่" เซียวหมิงอวี้พูดด้วย รอยยิ้ม "เลี้ยวเงินที่เป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย คาดไม่ถึงว่าเขาจะมาพลาดทำ กับเรื่องนี้ สามารถโน้มน้าวเลี้ยวเงินให้ร่วมมือด้วยได้ นับว่าน้องสาวของเจ้า มีความสามารถมากทีเดียว"

เซวียอวี้อ่านค่อนข้างฉลาด

น่าเสียดายที่จิตใจนางไม่ซื่อตรง ความฉลาดเหล่านี้นี้จึงแพ้ให้กับ ความใจคดของนาง จนท้ายที่สุดก็พาดนเองมาถึงทางตัน

เซวียอวี่ถานเสียสละหลายสิ่งหลายอย่างเพื่อที่จะเป็น 'ชายาซินอ่อง' มากเกินไป

บางทีในความคิดของเซวียอวี่ถาน ตำแหน่งชายาซินอ่องก็คงเป็น ยอดเขาสูงที่สุดที่นางจะปีนป่ายขึ้นไปได้แล้วกระมัง

น่าเสียดายนัก

เซียวหมิงอวี่พูดขึ้นอีก "ข้าไปคราวนี้ได้นำผ้าแบบใหม่กลับมาไม่น้อย เจ้าอยากเลือกไว้บ้างหรือไม่"

"ไม่เพคะ ขอบพระทัยจวีนอ่องน้อยที่นึกถึงหม่อมฉัน" เซวียเหมยเอ่ย

ในจวนเซวียเหมยมีผ้าอยู่มากพอแล้ว

ในยุคสมัยนี้ความงามของเสื้อผ้าอาภรณ์คงไม่เปลี่ยนไปอีกหลายสิบปี ตราบที่ความรู้เกี่ยวกับสิ่งทอยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ สิ่งที่ว่า 'ผ้าแบบใหม่' นั้นมองดูแล้วก็ไม่ได้ต่างจากเดิมเท่าไรนัก

ผ้าถือเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนสินค้าอย่างหนึ่ง ในคลังของ เซวียเหมยมีผ้าอยู่เป็นกองพะเนิน และมีจำนวนไม่น้อยที่เซียวจิ้งเจิงเป็นคน ส่งมาให้

เซียวหมิงอวี่เอ่ย "เช่นนั้นข้าจะเลือกผ้าพับงามๆ ส่งไปให้เจ้าที่หลังแล้วกัน"

เซวียเหมยได้แต่เอ่ยขอบคุณอีกครั้ง

วันนี้หวังเห่อกออกจากงานไปก่อน เขาอ้างว่าตนตม่มากเกินไป จึงให้ บ่าวรับใช้ประคองกลับออกไปก่อน

เขาไม่หันมามองทางเซวียซีอิกเลยตั้งแต่ต้นจนจบ

ต่อมาฮุยนิรองแอบคุยกับเซวียเหมยเป็นการส่วนตัว "คุณชายใหญ่หวัง ปฏิเสธการแต่งงานเป็นครั้งที่สองแล้ว ท่านปู่ของเขายกจะส่งสาวให้

ที่รูปโฉมงดงามให้ เขาก็ไม่ต้องการ"

เซวียเหมยขมวดคิ้วเล็กน้อย

"ในใจเขายังคงคิดถึงซีเออร์อยู่" สุหยินรองกล่าว "ซีเออร์เล่าเรื่อง ที่วัดเออร์เซ็งครั้งก่อนให้เจ้าฟังแล้วกระมัง"

เซวียเหมยพยักหน้า "เล่าแล้วเจ้าคะ"

"ดูเหมือนเขาจะไม่ยอมแพ้" สุหยินรองเอ่ย "ซีเออร์ออกเรือนแล้ว หาก เขายังเป็นเช่นนี้อยู่ ข้าล่ะเป็นกังวลนัก"

เซวียเหมยเอ่ย "ดีที่เขาควบคุมตนเองได้ หากเขาแค่คะนองงา ข้าจะชื่นชม ความรักมั่นของเขา แต่หากเขากล้าทำอันใด ข้านี้จะไม่ปล่อยเขาไปแน่"

สุหยินรองผงกศีรษะเห็นด้วย

สะใภ้รองจ้าวซีออกเดือนแล้ว แม่นมคอยดูแลเด็กน้อยให้ ส่วนนาง ก็มาปรนนิบัติสุหยินรอง

จ้าวซีกล่าวถึงซีเออร์ "ครั้งก่อนที่ซีเออร์มา นางถามข้าด้วยว่า ข้าไปขอลูกที่ใด นางแต่งเข้าไปได้ระยะหนึ่งแล้วยังไม่ตั้งครรรภ์เสียที นางจึง ร้อนใจไม่น้อย"

นางพูดเรื่องเบ็ดเตล็ดของสตรีขึ้นมา

เซวียเหมยฟังบ้างไม่ฟังบ้าง แต่ก็ไม่ได้พูดแทรกอะไร นางนึกขึ้นได้ว่า ช่วงนี้นางกำลังเรียนรู้เรื่องการจับซีพจรรกับหลูซู หากนางทำเป็นหมดแล้ว ก็จรรู้ว่าคนป่วยเป็นโรคอะไรโดยไม่ต้องใช้เครื่องมือ

หากซีเออร์มีบุตรยาก เซวียเหมยก็สามารถช่วยนางได้

เซวียเหมยจึงไม่ได้กังวลกับเรื่องนี้มากนัก

ช่วงนี้เซวียเหมยต้องหัวหมุนอีกแล้ว เพราะเครื่องกลั่นของนาง

เสร็จสมบูรณ์เสียที

เซวียจึงแจ้งช่วยนางทำหลายอย่างที่เดียว

เซวียเหมยจะไม่นำมันมาใช้กลิ่นสุรา แต่ใช้มันกลิ่นยาซาก่อน

"ใช้อย่างไม่เป็นตัวกรอง" เซวียเหมยพูดกับหลูเหวิน "บางทียาซาที่ได้มาด้วยวิธีนี้อาจสามารถฉีดเข้าเส้นเลือดดำได้"

หลูเหวินไม่เคยเห็นเครื่องกลั่นมาก่อน จึงรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย
"ท่านบรรพสตรี พวกเราจะทำได้จริงหรือขอรับ"

"การทดลองก็คือการไม่หยุดพยายามอย่างไรเล่า" เซวียเหมยกล่าว

หลูเหวินทดลองทำยาสามาครั้งปีแล้ว และเขาก็ใจร้อนนิดหน่อยจริงๆ

หลังจากกลั่นยาซาเป็นเวลาหนึ่งคืนและใช้อย่างไม่แทนกระดาษกรอง
เซวียเหมยก็ได้นำมันตัวสุดท้ายที่ผ่านการกรองแล้ว ซึ่งได้มาเพียงยี่สิบมิลลิลิตร
เท่านั้น

เซวียเหมยเก็บสะสมมันไว้ในหลอดเข็มฉีดยา และให้หลูเหวิน
หาลูกกระต่ายมาทำการทดลอง

ลูกกระต่ายกระโดดโลดเต้นไปมา เมื่อถูกฉีดสารสกัดบริสุทธิ์
ห้ามิลลิลิตรเข้าไปมันก็แน่นิ่ง

การทดลองขั้นสุดท้ายพิสูจน์ให้เห็นว่ายาซาที่ทำให้บริสุทธิ์นี้ใช้ได้ผลดี
ในที่สุดเซวียเหมยและหลูเหวินก็สกัดยาซาบริสุทธิ์ที่สามารถฉีดเข้าเส้นเลือดดำ
ได้สำเร็จแล้ว

หลูเหวินตื่นเต้นมากจนแทบจะร้องไห้

"ท่านบรรพสตรี รีบไปบอกไฉ่ยวนให้เข้าที่นะขอรับว่าข้าทำได้แล้ว"

หลูเหวินกล่าวจบก็ผละออกไปครู่หนึ่ง

เซวียเหมยหัวเราะว่า

376

เงินเจาถักสันใจจะเป็นชาวมำเรอ

แม้ว่าจะสัถยาชาบรลฐทลได้สำเร็จ หลูเหวlnก็ยังคงต้องศีกษา
วิธีการผลิตและส่วนผสมต่อไป

ดอกมันัถวหลัเป็นสมุนไพรที่ชาดแคลน เพราะมันัเป็นพืชที่ขึ้น
ตามฤดูกาล

เงินสำรองของเซวียเหมยและหลูเหวlnหมดแล้ว ส่วนต้นที่เพาะขึ้นใหม่
ก็ยังไม่โตเต็มที่

"ไม่มีอะไรสำเร็จได้ในชั่วข้ามคืน" เซวียเหมยปลอบใจหลูเหวln
"อย่างน้อยพวกเราก็กแก้ปัญหาลส่วนที่ยากที่สุดได้แล้ว ที่เหลือก็ง่ายขึ้น
พวกเราแค่ต้องรออย่างอดทน"

หลูเหวlnรับคำ

โรงผลิตยาใช้เวลาไปเกือบครึ่งปีและผลาญเงินไปนับไม่ถ้วนเพียงเพื่อ
จะผลิตยาชาที่ใช้ได้จริงออกมาสามหลอด แต่นี่ก็นับเป็นความก้าวหน้า

ครั้งใหญ่สำหรับทั้งยุคสมัยนี้แล้ว

มันล้าหน้าไปอย่างน้อยสองพันปีทีเดียว

เซวียเหมยดีใจเป็นอย่างยิ่ง หลูเหวินก็ตื่นเต้นไม่แพ้กัน

พวกเขาทั้งสองตัดสินใจไปบอกข่าวดีนี้กับนายท่านผู้เฒ่าหลู และ
ถือโอกาสออกไปดื่มฉลองด้วยเสียเลย

เซวียเหมยเอ่ยต่อหลูเหวิน "เดิมทีแล้วเครื่องกลั่นนี้มีไว้ใช้กลั่นสุรา"

"กลั่นอย่างไรหรือ"

"ข้ายังบอกเจ้าไม่ได้" เซวียเหมยยิ้ม "ไว้วันหน้ามีโอกาสได้ใช้เมื่อใด
ค่อยบอกเจ้าแล้วกัน"

หลูเหวิน "..."

ครั้นนายท่านผู้เฒ่าหลูได้ยืนยันว่าการทดลองของหลูเหวินประสบความสำเร็จ ได้ยืนยันว่าพวกเขาสามารถทำยาชาออกมาเองได้ มือของเขาก็
ก็สั่นไม่หยุด

นี่ก็หมายความว่าหลูเหวินทำยาชาและยาพิษลิ้นออกมาได้แล้ว
ตำราแพทย์ของหลูฉีก็จะสามารถเปิดเผยสู่สายตาผู้คนในใต้หล้าได้แล้ว

พวกเขาสามารถใช้วิธีของหลูฉีในการรักษาคนได้

ความลับที่สกุลหลูปกปิดมาเกือบสองร้อยปีสามารถเปิดเผยต่อหน้า
ธารกำนัลได้ในรุ่นของนายท่านผู้เฒ่าหลูนี้แล้ว

นายท่านผู้เฒ่าหลูพยายามอย่างหนักที่จะควบคุมมือของตนเองให้นิ่ง
แต่เขาไม่อาจเก็บซ่อนรอยยิ้มบนใบหน้านั้นได้ "ดี! ครั้งนี้เจ้าเก่าทำความชอบ
ใหญ่หลวง ข้าจะไปไหว้บรรพชน บอกให้เหล่าบรรพชนทราบโดยทั่วกัน"

หลูซู่ที่ฟังอยู่ด้านข้างหัวสมองชาวโพลน

ตอนนี้เขายังไม่รู้ว่าย่าเหล่านี้นี้ของหลูเหวินมีความหมายต่อสกุลหลู

เช่นไร

เซวียเหมยแยมั้มบางๆ อยู่ข้างกัน

นางกินอาหารกลางวันอย่างอิมหน้าสำราญที่บ้านสกุลหลู ตกบ่ายก็อยู่เรียนรู้คำวินิจฉัยจากซีฟงกับหลูซู่ต่ออีกเล็กน้อย

เมื่อตรวจซีฟงอีกครั้ง ความคิดเซวียเหมยก็ชัดเจนขึ้นมาก อย่างน้อยก็ไม่เหมือนเมื่อคราววินิจฉัยน้องห้าเป็นซีฟงมงคลเมื่อหนึ่งปีก่อนแล้ว

นางเบิกบานใจยิ่งนัก

ช่วงหลังครึ่งบ่ายเซวียเหมยออกมาจากบ้านสกุลหลู กลับมายังจวนจวินจู่

นางได้เจอเวินเจาอยู่ที่หน้าประตูจวน

เวินเจาเพียงยืนพึงรถม้าอยู่เช่นนั้น ไม่ได้เข้ามาประชิดตัวนางอย่างทุกที แต่ก็ไม่ยอมกลับไป

เซวียเหมยปวดหัวอย่างมาก "ท่านมาทำอะไรที่นี่อีกแล้ว"

เวินเจายิ้มระรื่น ใบหน้าอันแสนหล่อเหลาไร้ที่ติของเขาเผยสีหน้าไร้เดียงสาออกมา ทำให้ใครที่เห็นก็ต้องใจอ่อนโยนอย่างห้ามไม่อยู่

เขาเข้าไปยังรถม้าที่อยู่เบื้องหลัง "อาสีข้าออกไปกับจวินอ๋อง นำผ้าแพรตัวนกกลับมาหลายพับ บางส่วนเป็นแบบใหม่ล่าสุดที่ยังไม่มีในเมืองหลวง ข้าเลือกมาให้เจ้าโดยเฉพาะเซวียนะ"

เซวียเหมยเอ่ย "จวินอ๋องน้อยส่งมาให้ข้าแล้ว"

เวินเจาตะลึงงัน แล้วพุดขึ้นทันที "เขาให้ก็ถือเป็นส่วนของเขา ข้าให้ก็ถือเป็นส่วนของข้าสิ"

เซวียเหมย "..."

"เจ้าไม่ให้ข้าเข้าไป เช่นนั้นพอจะให้ผ้าแพรต่วนเข้าไปได้หรือไม่"
 เวินเจาถามอย่างระมัดระวัง

เซวียเหมยรู้สึกจวนใจนัก เขาเอาแต่ยืนอยู่หน้าประตูเช่นนี้ ไม่เป็นการดี
 ต่อนางเลย

เพราะอย่างไรคนในจวนที่อยู่เยื้องกันก็ไม่ค่อยจะหวังดีต่อนางนัก
 ถึงนางจะเป็นคนช่วยรักษาเงินให้ก็ตาม

"ท่านเข้ามาก่อนเถอะ" เซวียเหมยเอ่ย "ต่อจากนี้ไปหากท่านมา
 ที่จวนข้าอีกก็ให้ท่านแม่หรือท่านย่าของท่านมาด้วย หรือจะเรียกพี่หญิง
 น้องหญิงท่านมาก็ได้ ท่านเป็นบุรุษ ส่วนข้าก็เป็นจวนจู่อยู่ในวัยสาว ท่าน
 บุ่มบ่ามมาเยือนถึงประตูจวนเช่นนี้ คนจะเอาไปนินทาว่าร้ายเสียๆ หายๆ ได้"

เวินเจาพลันเบะปาก สีหน้าน้อยเนื้อต่ำใจอย่างยิ่ง "ตอนรุ่งอรุณกับ
 จวนต้องมาหาเจ้า พวกเขาก็ต้องเรียกสตรีมาด้วยหรือ"

เซวียเหมยกล่าว "ท่านต่างจากพวกเขา"

"ต่างอย่างไร"

"ท่านหล่อเหลามากเกินไป สะดุดตาคนนัก ใครๆ ก็ชอบจ้องมองท่าน
 อีกอย่างท่านเป็นอดีตคู่มั่นข้า เดิมทีความสัมพันธ์ของพวกเราคลุมเครือ
 อยู่แล้ว" เซวียเหมยกล่าว "ไม่เพียงจะไม่ดีต่อข้า แต่ยังไม่ดีต่อท่านด้วย
 เช่นกัน"

"ข้าไม่กลัว"

"ท่านไม่ต้องแต่งงานมีลูกหรือไร" เซวียเหมยถาม "หากแม่นางผู้นั้น
 กังวลใจไม่ยอมแต่งงานให้ท่านขึ้นมา มันจะดีได้อย่างไร"

"ข้าอยากแต่งงานกับเจ้า มิใช่ใครอื่น"

"ข้าแต่งงานให้ท่านไม่ได้ ข้ารับปากว่าจะแต่งงานให้รุ่งอรุณแล้ว"

เวินเจาน้ำตาคลอ "เพราะอะไรกัน ข้าสู้เขาไม่ได้หรือ"

เซวียเหมยกลอกตาใส่เขา "ท่านก็น่าจะพอรู้ตนเองดี ว่าท่านไม่มีอะไรเทียบเขาได้เลย"

เวินเจา "..."

"เออล่ะพ่อขุนหัว จงกลับไปเสียเถิด" เซวียเหมยปลอบเขา "ข้าจะรับผ้าแพรตัวพวกนี้ไว้ ขอคุณที่นึกถึงข้า แต่วันหลังอย่าได้มาที่นี่พร่ำเพรื่ออีก ได้กินแกงประตูปิด* อยู่ร่ำไป ไม่ปวดใจบ้างหรือ"

เวินเจา "..."

เจ้ารู้ว่าข้าปวดใจ แล้วยังทำแกงประตูปิดให้ข้ากินอยู่อีก!

สตรีใจเหี้ยมขึ้นมาเมื่อใดก็ไม่ไยดีกันแม้แต่น้อย เวินเจาไม่อยากรากลับเขาอยากอยู่ในจวนจวินจุ๋เท่านั้น

จวนจวินจุ๋มีห้องหับออกมามากมายปานนั้น

"อะ...ข้าจะเรียนวิชาแพทย์กับเจ้า!" เขาคว้าแขนเสื้อของเซวียเหมยไว้ "ข้าจะฝากตนเป็นศิษย์เจ้า เจ้าให้ข้าอยู่ที่ไหนเถอะนะ"

เซวียเหมยเอ่ย "ท่านคิดว่าการฝากตนเป็นศิษย์ของข้าเป็นการทรมานตนหรือ ข้าจะบอกท่านให้ ข้าเป็นบรรพสตรีสกุลหลู หากท่านฝากตนเป็นศิษย์ข้าแล้ว ท่านจะมีศักดิ์สูงกว่าทุกคนในสกุลหลูเลยด้วยซ้ำ"

เวินเจาเอ่ย "ข้ายินดี"

"แต่ข้าไม่ยินดี พอได้แล้วพ่อขุนหัว ข้าจะกลัวท่านจริงๆ หากท่านไม่ยอมกลับไปอีกล่ะก็ ข้าจะส่งคนไปเชิญท่านอย่าท่านมา" เซวียเหมยเอ่ยอย่างตัดสินใจเด็ดขาด

เวินเจา "..."

* กินแกงประตูปิด เป็นสำนวน หมายถึงการถูกปิดประตูใส่ ถูกปฏิเสธ ไม่ได้รับการต้อนรับจากเจ้าบ้านหรือสถานที่นั้นๆ

เขามักจะรู้สึกว่่าน้ำเสียงที่เซวียเหมยใช้เรียกเขาว่า 'พ่อทูนหัว' นั้น คล้ายกับท่านย่าของเขามาก

เวินเจาคิดจะบิตพลั่วไม่ยอมกลับไป

จนเมื่อฟ้าเริ่มมืดเซวียเหมยก็ให้ผู้คุ้มกันเรือนโยนเขาออกไปให้ห่างจน อยู่ดี

หลังเวินเจากลับบ้านไปก็ไวยวายกับบิดามารดาใหญ่โต บอกว่า สกุลเวินไม่ควรถอนหมั้น เขาไม่เคยไม่ชอบเซวียเหมยเลย

"เหมยเออร์เป็นผู้มีพระคุณที่ช่วยให้ลูกรอดชีวิต" เวินเจาพูด "ลูก จะไม่แต่งงานกับใครนอกจากนาง"

คนสกุลเวินก็หมดคำจะพูดกับเขาเช่นกัน

เดิมที่อุ๋อันป้อของสกุลเจากระตือรือร้นอยากจะทำเรื่องเกี่ยวกับสกุลเวิน มาก แต่เวินเจาไปพูดต่อน้ำเฉาฮูหยินว่าคุณหนูสามเจาซี้วี่ซี้เห่ ทำให้ เฉาฮูหยินโกรธจนตัวสั่น

ทว่าคุณหนูสามเจาผู้นั้นกลับไม่รู้ว่ามีอะไรไม่ปกติอย่างไร พร้อมยอมรับ ออกมาโต้แย้ง 'เมื่อเทียบกับเขาแล้ว ทุกคนในได้หล้านลั่นซี้เห่ทั้งนั้น ซ้ำซี้เห่ แล้วอย่างไรเล่า'

ถึงกระนั้นความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองตระกูลก็ล้มครืนไม่เป็นท่าแล้ว

ช่วงนี้สกุลเจาจึงกำลังออกหาบ้านใหม่ที่เขยคนใหม่ให้คุณหนูสาม ส่วนสกุลเวินก็หาสตรีจากตระกูลสูงศักดิ์หลายนางมาให้เวินเจาเช่นกัน

ตระกูลเหล่านี้ล้วนดีกว่าจวนหย่งหิงไห่และจวนอุ๋อันป้อ อย่างน้อย พวกเขาก็มีอำนาจที่แท้จริงอยู่บ้าง

แม้แต่สกุลหวังเองก็ยังอยากส่งคุณหนูสายตรงตระกูลตนเองมาแต่ง

เชื่อมสัมพันธ์กับเวินเจาด้วย สกุลถานไถและสกุลอวินก็เข้าหาสกุลเวินเช่นกัน

นายหญิงเวินกระหิ่ใจขึ้นทันใด จึงเลือกแล้วเลือกอีกกว่าจะเลือกสตรีสูงศักดิ์จำนวนหนึ่งมาได้ ทว่าเวินจากลับไม่ถูกใจแม้สักคนเดียว

ไม่มีสตรีสูงศักดิ์นางใดที่สูงเพรียวเท่าเซวียเหมย และไม่มีใครมีไฟกลางหว่างคิ้วเหมือนนางสักคน

เวินเจาชอบรูปร่างของเซวียเหมย นางสูงโปร่งอรชร 'ไม่ว่ายืนอยู่กับผู้ใด ก็ดูสวยสง่าล้ำค่ากว่าใครทั้งนั้น' นางต่างหากถึงจะนับว่าเป็นสตรีสูงศักดิ์อย่างแท้จริง

ยิ่งคิดเขาก็ยิ่งเสียใจ

ต่อมาเวินเจาก็คิดว่าเข้าไปเป็นชายบำเรอให้เหมยเอ๋อร์กี้ได้นี่

วันรุ่งขึ้นเวินเจาไปยังจวนจวินจู่อีกครั้ง

ครั้งนี้โชคเข้าข้างเขาอยู่บ้าง เขาได้พบกับอันเจิงจวินอ่องที่หน้าประตูจวนจวินจู่พอดีพอดี จึงได้จวินอ่องน้อยพาเข้าไปในจวนจวินจู่ด้วยกัน

สีหน้าจวินอ่องน้อยบ่งบอกว่าดูไม่เกรงใจอะไรเลย เขาจงใจพาเวินเจาเข้ามาเพื่อรอมชมเรื่องครีกครั้นเท่านั้น

เซวียฉือบังเอิญหยุดพักอยู่ที่จวนพอดี

เวินเจาแสดงเจตนาในการมาเยือนของตนชัดเจน "เหมยเอ๋อร์ ข้าเป็นชายบำเรอให้เจ้าได้"

เซวียฉือผู้สุขุมลุ่มลึกอยู่เสมอเกือบจะสาลักซาที่จิบเข้าไปตาย

เซวียเหมยมองเวินเจาเงิบๆ

จวินอ่องน้อยยกถ้วยชาขึ้นจิบ เขากลั่นหัวเราะจนรู้สึกเกร็งที่แก้ม

"หากเจ้าแต่งให้รู้ยอ้งแล้ว ข้าก็จะไปกับเจ้าด้วย อย่างไรก็ตามข้าก็ขออยู่
เคียงข้างเจ้า" เวินเจากล่าว ยิ่งพูดยิ่งฮึกเหิม

ทันใดนั้นเซวียฉือก็จ้ำงมือขึ้น ไข่มือกแทนดาบ ฟันเขี้ยวลงไปซี่ข้างคอเขา
เวินเจาผละแล้วล้มลงพื้นเบาๆ

เซวียฉือ "หนวกหู ข้าฟังจนปวดหัวแล้ว!"

เซวียเหมย "..."

อันเจิงจวินอ่องกลับมองเซวียฉือด้วยสายตาแฝงความนัยลุ่มลึก
ในแวตานั้นมีอารมณ์หลายส่วนวาบผ่านออกมา

神医她千娇百媚 7
Shen Yi Ta Qian Jiao Bai Mei 7

เสน่ห์รักหมอมเหวดาหึง 7
หมิงเยา เขียน
เสาสลักเปิดอย่าง แปล

จำนวน 496 หน้า
ราคา 449 บาท

Published originally under the title of 神医她千娇百媚 Shen Yi Ta Qian Jiao Bai Mei
Copyright © 明药 Ming Yao
Licensed edition rights under license granted by Infinity and Instant Publisher,
Licensed edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-2010-2

ภาพประกอบ 樞木 (Jin Mu)

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

ความสัมพันธ์ระหว่างเขวียเหมยและเซียวจิ้งเจิงคล้ายคืบหน้าคล้ายไม่คืบหน้า

เมื่อเขาปรารถนาจะแต่งงานกับนาง

กว่านางที่รู้สึกดีต่อบาปกลับหวงอิสระในชีวิต

ใส่ใจเขา ปล่อยให้เขาได้ใกล้ชิดมากที่สุด ๓๓ แต่กลับบอกปิดเรื่องแต่งงาน...

นอกจากนี้เซวียเหมยยังคงมุ่งมั่นกับโรงหมอ ช่วยรักษาคนไข้ที่มีโรคประหลาดมากมาย

ทั้งต้องรักษาอาการป่วยขององค์กรรักษา

แล้วยังถูกดึงเข้าไปพัวพันกับการแย่งอำนาจระหว่างพวกองค์ชาย

โดยที่มีน้องเต้เป็นพี่ที่อกลีบลมทั้งหมด!